

Του Θανάση Τσιριγώτη*

Ενα νέο και από πολλές πλευρές ιδιαίτερα επικίνδυνο ιδεολόγημα έχει εισαγάγει η κυρίαρχη προπαγάνδα το τελευταίο διάστημα στην πολιτική ζωή της χώρας. Σύμφωνα με αυτό, για τα όσα συμβαίνουν σήμερα φταίει η περίοδος της Μεταπολίτευσης, κατά την οποία «εμπεδώθηκε μια κακώς εννοούμενη ευημερία». Με ιδιαίτερη επιμονή οι πάσης φύσεως απολογητές της κυρίαρχης πολιτικής επαναλαμβάνουν τα γνωστά μυθεύματα, για τα χρόνια που «είχαμε μάθει να καταναλώνουμε περισσότερα από όσα παράγουμε» και δεν σταματούν να παρουσιάζουν τη Μεταπολίτευση ως μια περίοδο «παράλογων προνομίων» και «αλόγιστων κινητοποιήσεων», που οδήγησαν στο κλείσιμο των επιχειρήσεων και την ύφεση!

Πρόσφατα, μάλιστα, ο Α. Σαμαράς επιχειρήσε να εκκινήσει μια πλαστή αντιπαράθεση και έναν «πόλεμο γενεών», αφού, σύμφωνα με τις δηλώσεις του, η προηγούμενη γενιά έζησε στη χλιδή και «χρέωσε τον λογαριασμό στα αγέννητα», για τα οποία ο ίδιος ισχυρίζεται ότι δίνει τη μάχη για να έχουν ένα καλύτερο μέλλον. Εκτοτε οι μύδροι προς τη γενιά του Πολυτεχνείου πολλαπλασιάστηκαν, όπως και οι φαιδρές αναλύσεις «έγκυρων οικονομολόγων», που ερμηνεύουν την καπιταλιστική κρίση ως απότοκο της νοοτροπίας και της απληστίας του ελληνικού λαού.

Προσπερνώντας το γεγονός ότι η νομοτελειακή εκδήλωση της οικονομικής κρίσης ως σύμφυτου με το καπιταλιστικό σύστημα φαινομένου επιχειρείται να φορτωθεί σε διαχειριστικά λάθη μιας προηγούμενης περιόδου και στη συμπεριφορά του ελληνικού λαού, οφείλουμε να σταθούμε με ιδιαίτερη προσοχή στις βαθύτερες επιδιώξεις αυτής της προπαγάνδας. Οφείλουμε να διακρίνουμε τους σκοτεινούς πόθους και στόχους που επιχειρεί η κυρίαρχη τάξη να ικανοποιήσει, με την επιλεκτική και επίμονη στοχοποίηση αυτής της περιόδου.

Από την ίδρυση του ελληνικού αστικού κράτους, η ιστορία του ελληνικού λαού είναι χαραγμένη από τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και την πολιτική της εξάρτησης και της στυγνής εκμετάλλευσης της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης. Είναι μια ιστορία φτώχειας, πολέμων, πολύμορφων επεμβάσεων, δικτατοριών, διωγμών και τρομοκρατίας.

Από όλα αυτά τα χρόνια, η περίοδος η οποία παρουσιάζεται από την κυρίαρχη προπαγάνδα ως υπεύθυνη για τα δεινά του τόπου, είναι αυτή της Μεταπολίτευσης. Χωρίς σε καμία περίπτωση να ανατρέπεται η πολιτική της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, τα χρόνια της Μεταπολίτευσης, σε σχέση με κάθε άλλη περίοδο, αποτέλεσαν για τον ελληνικό λαό μια περίοδο κατοχύρωσης στοιχειωδών ελευθεριών και δικαιωμάτων, στο πλαίσιο πάντα της αστικής «δημοκρατίας». Τα «δικαιώματα» και οι συνθήκες της

Μεταπολίτευσης αποτέλεσαν το επιστέγασμα ενός πολύχρονου και αιματοβαμμένου αγώνα του ελληνικού λαού. Αυτά ακριβώς τα δικαιώματα στοχεύουν με το ανάθεμα που ρίχνουν οι απολογητές της κυρίαρχης πολιτικής σε αυτή την περίοδο. Γιατί πώς αλλιώς μπορεί να εκληφθεί αυτή η επιλεκτική προτίμηση στα «τελευταία τριάντα χρόνια»; Μήπως τις προηγούμενες δεκαετίες το κράτος ήταν λιγότερο διεφθαρμένο, πελατειακό και γραφειοκρατικό; Μήπως η πολιτική της εξάρτησης της υποτέλειας και της εξυπηρέτησης των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου δεν συσώρευε και διόγκωνε και τότε το τεράστιο εξωτερικό χρέος; Μόνο το αντίθετο θα μπορούσε να υποστηρίξει κανείς.

Για την Αριστερά και το Κομμουνιστικό Κίνημα δεν υπάρχει «καλός» καπιταλισμός, δεν είναι αποδεκτή κανενός είδους εξάρτηση με όποιο μοντέλο διαχείρισης και αν επιλέγεται κάθε φορά. Οφείλουμε, όμως, να υπερασπιστούμε τους αγώνες του ελληνικού λαού και τα όσα κατέκτησε με αυτούς μέχρι σήμερα, από τη λαιμοδωρία και την κατασυκοφάντηση που επιχειρούν εναντίον του οι ντόπιοι και ξένοι δυνάστες του. Η προσπάθεια να παρουσιαστούν τα στοιχειώδη δικαιώματα που κατέκτησε ο ελληνικός λαός στην εργασία, την πρόνοια, την υγεία και την παιδεία ως «προνόμια» υπακούει στην επιδίωξη των κυρίαρχων να μετατρέψουν την Ελλάδα σε μια απέραντη ελεύθερη οικονομική ζώνη, όπου το κεφάλαιο θα δρα σε συνθήκες απόλυτης ασυδοσίας και που, πραγματικά, τα «εργασιακά δικαιώματα» θα αγνοούνται ή, αν υπάρχουν, θα είναι προνόμια ολίγων. Με τον χαρακτηρισμό των στοιχειωδών δικαιωμάτων σε «προνόμια», υπονοείται ότι το «φυσιολογικό και έντιμο» για έναν λαό είναι να ζει στις μεσαιωνικές συνθήκες που απεργάζονται γι' αυτόν.

Αν τα δικαιώματα αυτά κατοχυρώθηκαν για τον ελληνικό λαό με αγώνες που έδωσε πριν και κατά τη διάρκεια της Μεταπολίτευσης, οι δημοκρατικές ελευθερίες, που πρώτη φορά γνώρισε ο λαός μας σε αυτή την περίοδο, είναι το δεύτερο μεγάλο ζητούμενο για τους επικριτές της. Οι κυρίαρχοι γνωρίζουν καλά ότι ο μόνος τρόπος για να επιβάλουν τα δεσμά των μνημονίων είναι η τρομοκρατία και η καταστολή. Γι' αυτό, κάνοντας λόγο για τις ακραίες συμπεριφορές και τις παρανοημένες ελευθερίες της Μεταπολίτευσης, προετοιμάζουν το έδαφος για την άρση αυτών των στοιχειωδών «ελευθεριών». Σε αυτό το σημείο, άλλωστε, η κυρίαρχη προπαγάνδα τέμνεται με τις θέσεις της Ακροδεξιάς και των Ελλήνων νεοναζί. Με τους υμνητές της χούντας, της μεταξικής δικτατορίας και της γερμανικής κατοχής.

* Ο Θανάσης Τσιριγώτης είναι εκπαιδευτικός, μέλος της Κ.Ε. του Μ-Λ ΚΚΕ.

efsyn.gr